

ОД ЛАУША ДО БУЦАКА

ВЕЧЕ УЗ СУВЕ ШЉИВЕ

МАЈ НЕЈМ
ИЗ ТИП!
ЗАЈЕБАН ТИП!

ОД Лауша до Буцака?
Десет километара...
Од Аустралопите-

куса до Хомо Сапиенса? Читав живот... И још приде комад сљедећег... Уколико исти постоји, у шта сам дубоко убијеђен... Јадни ми ако нам је ово један једини живот... Ипак и ми, какви год да смо, морамо проживјети и нешто лијепо... Е, зато тај други живот и очекујемо с великим нестрпљењем...

Ето, морам да лајем, поново, изнервиран футуристичким хорором који окупља више гледалаца и од самог „Господара прстенова“... Уф, тешко ми је... Још све то морам да пропратим писањем у ЈА — форми... што дефинитивно значи да је ово крајње субјективно промишљање... Али, на жалост, реално и истинито...

Предугачак увод, рекли би злобници... Били би у праву... Само одлажем оно што се, извјесно је, не може одложити... Дакле, радни дан је, 'ајмо на пут...

Ето, на Западу можда стварно Нема ништа ново, али Бања Лука се таквим монотоним стањем никако не може похвалити. Код ње је све супротно... Идеално, такорећи! Она има комуналну полицију, забрану продаје алкохола млађима од осамнаест година, хрпу тупих политичара, мултиплекс Козару, тврђаву Кастел, пјесника Ђуру Дамјановића... Довољно да се и други, велики, постиде...

Европско-урбанистичком материјалу недавно се придружио (Господе, грешни ли су они који су то дозволили!) и „Латино бар“, непробојни бастион луде младости овога града... Понудио нам је много онога што до сада нисмо имали прилике видјети... Постали смо Европа... Можемо у свијет... Лијепо ћемо од сада живјети... Што све више набрајам све ми више дође да опсујем, од срца...

Зашто сам толико нетрпељив према овим помодним постмодернистичким појавама? Па,

најискренији бих био када бих рекао да сам ја застарјели модел човјека и да код мене још увијек

важе неке вриједности које су други заборавили... Надаље, ја још увијек сматрам да су неке ствари које су нормалне управо такве, док су оне ишчашене — ненормалне... Такво мишљење код већине је потпуно супротно... А, лагао бих када бих рекао да ту нема ничег личног... Има, итекако... То „лично“ ме је, да се не лажемо, и натјерало да све ово напишем...

У обавјештајно-шпијунској служби Велике Британије одавно је дошло до попуне броја радних мјеста... Много њих је постало „технолошки вишак“... Али, паметни Енглези су се досјетили... Послали су своје најбоље — неупотребљиве агенте да буду обезбјеђење којекаким „провод-мјестима“, па је тако група „007“, Господе, стигла и код нас... Шармантни, какви су већ агенти са дозволом за убиство и малтретирање, забетонирали